

# Případ větrných visatců

Petr Jánský

## 2. část

Druhý ohledavač a mastičkář, hobit Šťaviš Papín, se jim za povedenou šenkovní eskapádu nejdřív horem dolem omlouval a pak jim desetkrát víc vyhuboval, že zaplatili nedojedené jídlo.

„Stačilo se sebrat a jít! Ani by nemukli!“ opakoval do omrzení a vylepšoval to žalozpěvem nad tím, že sám snědl tak málo. Nějak se do toho ještě stihl chlubit svou fintou se šašlikem.

Nakonec začal vyhrožovat, že je k další práci doprovodí, ale to si naštěstí rozmyslel před první hoštěnicí, kterou potkali. „Už jsem dnes trumfl elfy jako ohledavače, nebudu neskromný a nepřekonám ještě i vás jako pátrače,“ prohlásil přitom blahovlně. „Svou dnešní dávku slávy mám už zkrátka vyzískanou, on se jeden taky nesmí přepínat,“ dodal ještě k velkorysé změně svého původního záměru. „K vašemu nesmírnému štěstí!“ prohlásil nakonec a velkopansky odkráčel za vůní srnčího na ananasu.

„Uf,“ oddechl si Vojdar a nebylo to zadýcháním.

„Mně to povídej,“ Zasmál se Milijan a chechtali se pak vespolek až za roh.

A tam se vytasil Burdýř s návrhem, zprvu nenápadným.

„Poslyš, Milijane,“ otíral si ještě smíchem uslzené oči. „Zlatá‘ je pořád blízko, zaskočíme tam za jedním mým známým,“ prohodil jakoby mimoděk. „Nemyslím na návštěvu,“ zasmál se zas. „Věřím ale, že nám dobře poradí s tím, co víme od Papína! Pár ran i šrámů už za život viděl a je to ten největší mistr neobvyklých zbraní, co jsem kdy potkal! Ať už tu Šťavišem popisovanou ránu udělalo cokoli, věřím, že on to bude znát,“ vysypal ze sebe a čekal.

Travušičovi jemné a cvičené uši postřehly v jeho řeči tajnůstkaření. „A je s ním všechno v pořádku?“ podotkl jakoby nic.

„Nó... vlastně je,“ usoudil po krátkém zamyšlení poddůstojník.

„Víš ty co?“ dodal vzápětí. „Pojď, já vás představím, uvidíš sám!“ A vykročil.

Milijan Travušič si dal říct. Šel a viděl. A uviděl. A koukal. A koukat nestačil.

Udělali totiž krok sem, krok tam a z ničeho nic stáli před... Učenec jen polkl před „Emisarským palácem království Danérského“.

„Vojdare...?“ vydechl Plaveňan, ale to už mladý poddůstojník tloukl okázalým klepadlem do tmavě vymořených křidel široké brány.

„Ohlaste nás u rytíře – barona Ralbina z Kortýřů,“ ukazoval vrátným za vizírkou jakýsi klenot. „Takto právoplatně osobního lovcího Jeho Excellence,“ houkl na viditelné ordonance i strážce málem panovačně.

Poslechl.

Jako světaznalý člověk plavenský učenec věděl, že váleční veteráni a vyšetřovatelé zločinů mívají všelijaké známosti, ale tohle mu přece jen vyrazilo dech.

„Jak to, že...?“ vypravil ze sebe, když je prováděli průjezdem a zahradou atriové dvorany.

„Rytíř – baron Ralbin z Kortýřů má nejen stejné jméno jako ten jejich lidový hrdina...,“ žertoval voják. „Ale je to i můj kamarád,“ vykládal potěšen, že i přes skromnou znalost města může k vyšetřování něčím přispět. „Jo,“ příkyvoval ohromený astrolog. „A taky je to, jak se dovídám, osobní družiník Jeho Excellence knížete emisara Marvije z Parlenů, vyslanec danérského,“ zopakoval tu důležitou maličkost, kterou vyšetřovatel jaksí opomněl.

„Almendorský poddůstojník zná danérského dvořana!“ kroutil s úsměvem hlavou, ještě když je elegantní panoš prováděl prostorami paláce a ohlašoval je jeho urozenosti. „To víš,“ usmíval se Vojdar. „Jeho Veličenstvo, král Walden, „půjčil“ tenkrát naši jednotku Urozenému sněmu na jakousi výpravu a mně se tam holt natrefilo, vyprostit v jedné mele Ralbiho zpod

padlé kobyly. A protože jsme si to pak asi pětkrát vzájemně splatili a vrátili, tak si teď tykáme,“ uzavřel, když jim sluha do široka rozevíral tepanými pásy z leštěné ocele obité veřeje a ukazoval do salónu Jeho Urozenosti, knížecího lovcího.

„Vojde!!!“ halekal už na pozdrav přicházející blondák a Travušič tak – tak stačil uhnout svalnatým pažím, když se oba halasící kolohnáti popadli a začali poplácávat, až to dunělo. Přes práh předpokoje málem přetancovali.

„Jak žiješ!“ „Co děláš!“ Hulákali a mleli, co to dalo.

Travušič zatím tiše vstoupil a mrkl po salonu.

Lovecký.

Skrz naskrz.

Tak a ne jinak.

Prostorný, díky čtyřem oknům světlý a náležitě zaplněný.

Všemožné kůže a kožešiny po všem nábytku i podlaze, zvláště krásná medvědina před vysokým krbem.

Paroží i roztodivné rohy a všelijaké trofeje byly na všech stěnách, hlavně mimořádně veliká a nebývale zubatá kančí hlava nad druhými dveřmi. Ničemu však nebylo věnováno tolik místa a pozornosti jako předmětům, v nichž učený alchymista vytušil dříve zmíněné zbraně.

Viděl pádnou, tak třícoulovou kouli ze slonoviny na tenkém sáhovém bidle, viděl dva na jedněch koncích svázané řemeny s těžkými hliněnými koulemi na koncích volných, viděl dlouhatánské kožené šňůry se smyčkami, které sám znal jako lasa, viděl vrhací nůž o šestici různých čepelí na jediné rukojeti a viděl věci, ze kterých by vstaly vlasy na hlavě i sarindarským papalášům. Až ho ze vši té předváděné smrti přepadl smutek.

Smutek, který od svých sarindarských časů nepocítil. Napadlo ho, že jej domov, žena a děti asi změnilo...

„U všech bohů, málem bych na tebe zapomněl!“ Zahlučela místnost najednou Burdýřovým hlasem a už byli oba šlechtici u něho. Vypuklo představování, povídání, poklony, řeči a i vykládání o případu.

Ralbin se choval uvolněně a přátelsky, Travušič však nemohl dostat z hlavy ty zbraně a ze srdce tu úzkostnou žalost.

„Milujete smrt?“

Vyklouzlo mu najednou z pusy, ani nevěděl jak. Snad při bezděčném mrknutí na tygří trofej mezi okny. Sám se toho hned zalekl, ale mladý baron se jen usmál.

„Miluji život!“ pronesl zřetelně a maně ukázal na zubatého kňoura.

„Než jsem ho skolil, roztrhal třicet šest lidí, z toho čtyři děti. Zabiják.“

Otočil se a špičkou škorňe nadhodil krbovému medvědovi levou zadní. „Tři medvědice před ním neuhájily svá medvíďata. Zkaženec.“ Ohlédl se, kramflek své nakročené boty z krokodýlí kůže si bez opory i zakolísání zdvihl až skoro ke slabinám a popleskal si po jejím aligátóřím nártu. „Zaživa měřil bratru dvacet stop a jen krav nebo buvolů strhl pralesním domorodcům po řadě deset. Pak úspěšně zaútočil na dvě plně obsazené pirogy, tedy jejich čluny. Na třetí jsem se plavil já.“ Blazeovaně ukázal napjatou paží po celičském pokoji. Usměv měl najednou jaksi smutný.

„Mám pokračovat?“ Zeptal se tiše.

Tentokrát se hluboce a upřímně styděl Travušič.

„Omlouvám se, mrzí mne to...“ zamručel opravdově.

„Není proč,“ Klidnil ho Daněřan. „Láska k životu je šlechetná věc a jeho obhajoba teprv!“ Usmíval se už zas vesele. „Konečně, proto jste přece i přišli, ne? Pomůžu vám rád,“ dodal ještě a hned ukázal na jinou stěnu.

„Vím, co ty lidi zabilo! Tedy, chci říct, vím, čím člověka oběsíte, na stojato.“

Sáhl po něčem, co na pohled připomínalo smyčku svinutého provazu.

„A uděláte mu tím při tom taky ten šroubovitý šrám!“

Rozvinul to stočené lano a byl z toho dlouhatánský, neuvěřitelně tenký kožený copan. Na jeho konci se zatetelila podlouhlá práskačka.

„Ale to je...“ vydechl ohromeně Vojdar.

„Bič,“ dořekl klidně Milijan. „Pastevecký bič kočovníků plání, hevreň.“ Odmlčel se. „A já nejenže jsem pana barona hloupě urazil, ale ještě jsem ten největší hlupec na světě! Nepoznat takovou samozřejmost!“ zanařikal vzápětí.

Danéřan se zatvářil pobaveně.

„Nerad to říkám, ale úplně se mýlíte,“ prohlásil se sarkastickou nadsázkou.

Rozvinul poslední smyčku a kožený had najednou visel na loket dlouhé hůlce dřevěné rukojeti. Připojen k ní byl dvěma řetězově propojenými, kovovými kroužky.

„Pánové laskavě dovolí, abych představil,“ deklamoval baron s narůstající žertovností. „Hle!“ ustoupil ke stěně a rozkýval si ruku s bičem podél boku dopředu dozadu, co to šlo. Velice obratně přitom též kroutil zápěstím. Splétaný řemen se těmi postupně zrychlujícími pohyby, rozkmital a strašidelně rozosvištěl do nádherných, bleskově rychlých osmiček a v každé z nich se mrskal, kmital o něco rychleji. Nakonec už ho ani nešlo okem postřehnout a syčel jak průvan v márnici.

„Honácký keledorský bič!“ Vyhekl zrudlý blondýn, načež bleskově švihl vířící rukou těsně nad hlavou.

Švih – PRÁSK! „Ach...!“ Svist... „Uf!“ TRH...! „Ech!“

A učený pán Milijan Travušič stál v protějším koutě omotaný spirálou z práskačky biče kolem celého pasu, i s připoutanými lokty.

„Kdybych vás místo za tělo chytil za krk a šklubnul...“ Danéřan výmluvně nedopověděl.

„Cha chá, to se povedlo!“ neudržel se Vojdar. „Milijan šlehl po Ralbinovi štiplavou poznámkou, kterou mu neublížil, a Ralbin po Milijanovi švihl štiplavým bičem, kterým mu neublížil!“

Rozesmáli se všichni.

„Nu dobrá,“ vyplétal se Plaveňan vesele ze zadrhlé kličky. „Proč ale zrovna bič keledorský a ne hevreňský?“ ptal se ještě.

„Na ten není v ‚Prasklině‘ dost místa!“ vysvětlil lovčí ochotně a znalost oněch míst tím doznával s pravou furiantskou pýchou. „Ten totiž nemá oddělenou rukojeť, jen nepatrně vyztužený tlustší konec, ovinutý řemením jakési falešné rukojeti.“

Lovčí zazvonil na sluhu a poslal pro občerstvení.

„To vede u hevreňských bičů k tomu, že jsou houževnatější a snadněji se ovládají. Líp se s nimi švihá i práska,“ pokračoval a svíjel bič vlastní. „Jenomže je k nim zas třeba více síly a hlavně...“ Zdvihl svou, už svinutou koženou zbraň. „Víc místa k rozpřahu!“ Pověsil bič zpátky na zeď.

„Provést s ním to rdousící chycení sice lze, ale rozmáchnout se s ním přitom musíte do strany, v bok. Přinejmenším v ‚Prasklině‘ a zrovna u ‚Kytice‘ by se tudíž použít nedal. Je to tam pro něj zkrátka moc úzké,“ zasmál se ještě jednou a ukázal na právě přinášený tác s čišemi Mučanského.

Připili si. Dlouze a uvolněně.

„Díky ti moc!“ odložil pak broušený křišťál Vojdar. „Nebýt tebe, hledali bychom kdoví co!“

„No, nerad to říkám, ale takhle zase hledáte kdoví koho,“ odpověděl s povzdechem blondýn a dal dolít.

„Jak to?“ zarazili se s Travušičem oba. „Keledorské biče a lidé, znalí jejich mistrného ovládní, by přece měli být tady, u hevreňských plání, dost velká vzácnost, ne?“ dotazovali se málem unisono.

„Bohužel, páni. Opak je pravdou,“ odvětil nevesele lovčí.

„Víte, největšími mistry těchhle bičů a mými učiteli byli i jsou hlavně keledorští pohraničníci a hraničáři. ‚Šalvíři‘ se jim říká. Nu, a tihle jezdečtí svobodníci...“

„Se nejvíce zpěchovali nové vládě ve své lendorské vlasti,“ stoupil jemně Milijan.  
„Vzepřeli se a prohráli,“ přidal se zesmutnělý Burdýř a hned sám pokračoval. „Jsou dnes vlastně nejpočetnější skupinou v celém zámořském exilu a ten není malý. Bude jich tu fůra.“  
„A navíc je, mistry sedla i lasa, s chutí zaměstnávají všichni handlíři, skotáci, honáci a statkáři od Rilundu po Erin a od Dunrileanu po Kor. Jsou všude,“ prohodil ještě Ralbin.  
„Takže jsme lapili hrst větru. No, ale stejně, díky moc! Alespoň známe zbraň, a to už je přece jen něco,“ uzavřel Vojdar.

Bouch! Báč!

Trhli sebou, ruce na zbraních.

Kančí dveře byly rozražené dokořán a do místnosti vskočil ukoptěný ježatý klučina, navlečený do ušmudlaných, rozedraných hadrů. Lokaj za ním, div se nepřerazil.

„Pane! Páni!“ křičeli jeden přes druhého. „Poplach! Všude! Všichni! Soudce! Okuje probodli!!!“

Co živi oba muži ulicemi Albirea tolik neutíkali, zoufale si však uvědomovali, že nemohou přijít včas. Usmolený kluk byl malý žebrák, jehož „mistr“ měl „stanoviště“ na nároží Zkamenělé ulice, s domem U Barevného závoje na dohled. Jako všichni prosebníci věděl, že je tam opiové doupě, a to že si všechny své problémy bez výjimky řeší z tradičního principu vždy zásadně samo a vždycky diskrétně. Když tedy zahlédli, že se odtud vyřítil hysterický chumel ještě zmátořených, polonahých a hlavně děsně zjančených zákazníků vši sorty, věku, pohlaví i postavení, okamžitě pochopil, že se strhlo něco hromsky neobvyklého. A že byl žebrák chytrák a jeho malý učeň zase šikula, nechali ječící hanbáře utíkat a rychle vyzvěděli, co a jak. A bylo to opravdu něco. Mrtvý byl prý nejen Okuj, ale i dobrá půle všeho služebnictva domu, včetně strážců a vyhazovačů. Přeživší zbytek zmizel dřív než ječící zákazníci, kteří zjančili po objevení mrtvol. Žebrák, kterému říkali Skrojek, všeho nechal a ze všech sil pádil za svým „cechmistrem“. Ještě měl ale dost chytrosti, aby „učedníka“, zrzavého uličníka Bijeka, hnal na emisarství. Věděl, že za tuhle novinu kápne tučný peníz dobré odměny.

A tak ten malý dareba šel a pak prokličkoval vrátnými a strážnými, až se ocitl zrovna u Kortýře. Ten ho sice odměnil, ale taky vzal k vyslanci, aby ho řádně vyzpovídali. Proto taky nešel se staronovými přáteli.

Ti zuřivě kličkovali úzkými uličkami a obíhali zdobná nároží v širokých ulicích, kde se tu i onde motali buď „zkouření“ nestoudníci, nebo sluhové z jejich domovů a měštští halapartníci. Všichni se vespolek honili sem tam a úspěšně chycené milce opia tahali buď domů, nebo do šatlavy.

Když konečně dorazili ke Zkamenělé, pochopili, že nemají naději. V ulici přímo bouřil dav zvědavců, které od domu U Barevného závoje tak – tak stačil odhánět chumel soudních pátračů a pomocníků. Jejich ctihodní páni soudcové se přitom sborem hádali přímo přede dveřmi a všude byl jen shon a zmatek, ve kterém se habartí, stopaři, ranhojiči i alchymisté a měštští halapartníci motali všude kolem.

„Tak, to je v háji!“ vyhrkl Burdýř, když tu melu uviděl.

„Nejenže tam už dávno nic není, ale ani se tam nedostaneme,“ přitakal Travušič a otíral si zpocenou tvář.

A právě pro tu chvíličku zastřenému výhledu by byl nosem málem vrazil do dlouhé plavé čupřiny, která se z ničeho nic vyloupila z hučícího davu zrovna proti němu.

„Ahojky, Vojdare,“ zubil se na ně první z elfích bratrů, podle zbojnického oblečení nejspíš stopař R`Kuer.

„To jsi sebou tedy hodil,“ vykotil se jakoby odnikud i červenobíle vymóděný ohledavač. „A kohopak to vedeš? A jéje...?! Ale není snad tohle nakonec sám slavný pan Milijan Travušič?“ vyhrkl léčitelsky vzdělaný elf a už se k nim oběma hrnul s napřaženou pravicí. „Jaká čest...“

Rád vás poznávám... Ještě, že si dal pan Burdýř poradit...!“ Řečí měl elf hnedle jak trpasličí dohazovač.

„Nic ve zlém,“ vpadl jim do nejlepšího sám jmenovaný a přinejmenším Travušičovi to očividně přišlo vhod. „Ale kde se tu berete?“ Koukl z jednoho bratra na druhého.

„No víš, to je tak,“ převzal bratrovu řečností zelený stopař. „Poblíž jsme byli čirou náhodou a tak, když se strhlo to pobíhání naháčů, šel tady N’Kuer ranhojičsky pomáhat.“

„R’Ky mi je zas musel chytat...“

„...a tak nás tu pak zahlídl sudí Hygret, který přiběhl k ‚řešení skandálu‘ zrovna nejprvnější...“ chytil se zas zelenáček.

„...a protože vlastního pátrače ani pomocníky zrovna neměl, hned si nás přivolal,“ nedal se ohledavač.

„Takže máme všechno z první ruky!“ završil vítězoslavně R’Kuer.

Hodnou chvíli se pak bratři vzájemně trumfovali v obšírném popisu všeho, co viděli, prohlédli a hlavně ohledali. Zvláště záležet si dali na výkladu o ohledání soudcovy mrtvolky. O mistrném bodnutí, okamžité smrti a Khar ví o čem ještě. Do toho jim navíc, jaksi zvrhle, zahrčela po dláždění ulice kola konečně přijíždějícího funebráckého dvoukoláku. Krom zvědavců ho rázem obklopili i soudci se svými, stále rostoucími chumly pomocníků a vypukla nová váda.

To se oba elfové zas, trochu spěšně, omluvili a chvátali zpátky. Nechtěli, aby „ti namyšlení neumětelové a mezuláni“ popletli, zničili, nebo poztráceli všechny jejich nálezy, uložené u právě vynášených a nakládaných těl.

Burdýřovi s Travušičem to už stejně mohlo být jedno. Až do plného jmenování Okujova právoplatného nástupce neplatila ani Plaveňanova, ani Almendořanova smlouva. Ceremonie ustanovení nového úředníka mohla klidně trvat třeba i měsíc a tak přestali být, i když jen dočasně, pátračem a pomocníkem. Mohli jít domů.

Udělal to.

Nepochotně a schlíple.

A snad i proto si opět nepovšimli několika nenápadných postav, které je už nějakou dobu zpovzdálí sledovaly.

Ke Třem lunám se přišourali až za hodnou chvíli a paní Travušičová manželka přivítala, jako válečného navrátilce. Městem už zvučely a hýbaly přešle novinek, spíš fantastických než pravdivých, a Nerena měla o Milijana hrozný strach. Vojdar se chtěl hned rozloučit, oba manželé ho však svorně umlouvali a nakonec i umluvili ke krátkému posezení.

Tentokrát prošli skrz celý dům až do pěkné, vlaze stinné zahrady s překvapivou spoustou stromů a usadili v besídce na maličkém ostrůvku umělého jezírka. Služebné přinesly občerstvení a pán si po obšírném vyprávění všech zážitků dal donést citeru. Burdýř musel uznat, že je pravý mistr slov řeči i tónů melodie. Jenomže pak Plaveňan nástroj odložil a sám spustil.

„Někde jsme udělali chybu, Vojdare!“

Paní, která doposud muže chvílemi doprovázela zpěvem či hrou na triolu, se vědoucně usmála. „Milijana strhlo nadšení pro problém a záhadu, to mne jistě omluvíte!“ Vstávala a k manželovi už jen s úsměvem prohodila, že večer čekají pana radního, aby nezapomněl.

„Máš skvělou manželku a mimochodem, musím souhlasit,“ navázal Burdýř opáčením.

Koukli se jen jeden na druhého a spustili, jak když si kluci hrajou na povídanou.

„Přijdeš do úřadu jako nováček a vysloužilce k tomu...“ nadhodil zlatoděj.

„...a hned dostanu závažný případ, který, nota bene, vystřídal pátračů div ne tucet,“

chytil se Almendořan a hned pokračoval: „A ledva se dovíme něco, o čem zatím nikde nebyla ani zmínka...“

„...umře pan sudí a jsme vespolek ze hry venku,“ přikývl učenec.

„Jenomže mně na tom hlavně pořád tak nějak vadí...“

Dál se Vojdar nedostal.

Svěžím vzduchem zahrady zahučel mohutný poryv ledového větru a zpěv ptáků přehlušil táhlý úder mohutného gongu.

Všechno uzavřelo působivé klučičí skučení, znějící odkudsi z odlehlého kouta sadu.

Travušič se vymrštil. „Ermy dagaren silagurta!!! Poplách!!!“

Zařval mohutně s pravicí vztyčenou vysoko nad hlavou. Z kamenů a run na jeho prstenech doslova vytryskly pestrobarevné paprsky jasně zářící energie a z dlaně jeho rukavice vystřelil kužel oslepujivě bílého světla, které rázem prosvítlo celou vnitřní stranu vysoké zahradní zdi.

Burdýř ještě ani netasil a už jen koukal, že boj skončí dřív, než začne.

Barevné paprsky, které vlétly do zdi domu, oživily ozdobné sochy těžkooděnců u zahradních dveří a taky fresky draků na fasádě.

Kamenní rytíři vymaširovali mezi křoviska i záhony po obou březích jezírka a draci zas pátravě kývali svými vrčícími hlavami. V oblacích vlastního kouře přitom očividně hledali něco, co by mohli sežhnout. Nejvíc díla však odvedl alchymistův světelný kužel a s ním i samotná zeď. Její kameny byly pod nánosy rostlého břečťanu doslova pokryty runami a znaky, které s poplachem začaly i skrze všechny ty rostliny žhnout a zářit. Zářit světlem, které mělo čarodějný původ i účinek. Přinejmenším tedy na všechny ty listnaté šlahouny i mnohé blízké stromy. Fúry zelených chapadel se vrhly po úpíicím vetřelci na vrcholu zářící zdi a vztáhly se po něm i nejbližší rozeklané větve. Čarovné světlo z astrologovy rukavice, prosvěčující těla míznatá a odhalující těla krevnatá, ozářilo ve vší té změti kluka z emisarství opravdu na poslední chvíli.

„Stát!“ křikl alchymista a všechny rostliny ihned uposlechlly. Přestaly se rvát a zajatce už jen držely.

„Sem!“ houkl na ně a než bys řek švec, šlahouny Bijeka doslova vyplivly na trávník, zrovna mezi čekající rytíře. Ti ho popadli a už šel vylekaný hošík pod obsidiánovými halapartnami zrovna před altán.

„To jsou k nám hosti!“ smál se učenec, ale i tak to znělo dost vážně.

„Co ty tu?“ uhodil na něj Burdýř rovnou.

Kluk se leknutím i strachem jen tetelil a soukal ze sebe všechno co věděl, jak jen to stačil:

„P-p-pán v-vám vz-vz-vzkazuje, žžže...“

„Že co?“ usadil se pátrač pevněji v úloze ‚toho zlého‘.

„Žžže za ním máte přijít,“ vychrlil ze sebe uličník a celý se schoulil, jen kecnout na zadek. Jeho dlaně jako by se mu přitom samy vztáhly k Travušičovi a ukazovaly nějaký drobný předmět. Milijan sebou trhl.

„Kdo? Ralbin?“ ptal se voják, ale Plaveňan ho najednou málem odstrčil, jak ke klukovi rychle přistoupil a tretku od něj převzal.

„Ne, Vojde,“ pronesl po chvíli velmi vážným hlasem, se zdravou rukou jemně položenou na hochově rozechvělém rameni.

„Naléhavě nás volá jeho žebrácký cechmistr, který mne tak trochu zná,“ přiznal. „To je, to musí být velmi, velmi závažné!“ Tvář se alchymistovi opravdu zasmušila vážností a starostí, stejně jako jeho pronikavý pohled, upřený na přítele.

„Víš, Vojdare, respektuji, že ty jsi pořád zákon a já, hlavně teď, jen prostý obyvatel, že je to tudíž vlastně má věc a tebe že žádný žebrák nemá co kam volat, ale,... prosím tě,...pojď taky – na mou radu!“ vyhrkl pak naléhavě a taky pevně.

Burdýř hleděl na zvažnělého muže a uklidňujícího se chlapce.

Díval se, viděl a vnímal upřímnost.

Přikývl.

Pomalou a vážně.

„Jdu!“ řekl a upravil si meč v pochvě.

Následující cesta ulicemi, uličkami, plácky, světlíky, průchody, loubími, branami, brankami, vchody, dveřmi, poklopy a schodišti i chodbami všeho druhu i velikosti chvílemi připomínala bezcílnou anabázi.

Tu a tam se motali i po cimbuří hradeb a ochozech věží, jindy zas zaručeně kráčeli podzemím. Všude přitom viděli – neviděli, potkávali – nepotkávali a rozpoznávali i nerozpoznávali hlídky žebrácké i jiné. Ty je ostatně občas i doprovázely a několikrát si museli nechat zavázat oči. Bijek přitom zmizel, ani nevěděli jak.

Pak se před nimi otevřely masivní kované dveře a byli u cíle.

Ocitli se v jakési kamenné komnatě s holými stěnami, která se mohla nacházet naprosto kdekoli. Mohli být právě tak v paláci jako v pevnosti. Mohli být v jakékoli hospodě, jakož i v patricijském domě a třeba i v naprosto tajném vězení.

Dvěma lomenými okny s kolečkovou vitráží ze zkaleného skla tryskala dovnitř sluneční záře, která ovšem zdaleka nestačila k prosvícení všech koutů nízké prostory. Mnoho míst pod trámovým stropem zůstávalo v neprůhledném, tichém stínu..

Postřehnout se vlastně dal jen písek na podlaze a jeden konec trnožového stolu ve vzdáleném koutě za okny.

Ne však už ti, co seděli za ním.

Ze všech přítomných osob byli krom příchozích v příšeří vidět jen dva lidé. Doslova.

Prvním z nich byl podsaditý vousáč v okázale rozedrané vestě i nohavicích, nikdo jiný než „právoplatný cechmistr žebrácký města albirejského“ Balat Bakvar, postávající skromně stranou.

Druhý z viditelných hostitelů byl ovšem mnohem zajímavější.

O osvětlený konec stolu se opíral vysoký, štíhlý, kdysi ramenatý a snad i hezký muž.

Pak ho ale postihlo něco, co pátračův zrak zkušeného vojáka odhadl na ránu shora.

Pořádnou.

Úder zlomil obě kosti pravého ramene a přerazil i lopatku.

Fraktury potom srostly sice pevně, ale naneštěstí křivě. Konec ramene tak zůstal zalomený dolů, lopatka zas vybočená ze zad ven.

Protože hojivý proces pak ještě všechny srůstající kosti o dost zkrátil, vznikla u dotyčného zřídne dokonale iluze vrozeného hrbu. Tu navíc zhoršovalo bohaté nabírání jeho černého, zlatem vyšívaného kabátce.

Jemnou, téměř žensky spanilou tvář s nevinným úsměvem měl neznámý rámovanou lesklými prameny jasně kaštanových vlasů, dlouhých po ramena, a pochva krátkého meče po pravém boku se mu odrážela od sněhobílé nohavice úzkých kalhot až jaksí nepatřičně. Jenomže Almendořanovy znalé oči se nedaly oklamat.

Rukojeť přezdobené důstojnické zbraně byla sice naleštěná, ale častým užíváním oblýskaná. Levá, tedy „nesprávná a neškodná“ ruka byla sice ležérně položená na stříbrem zdobeném opasku, jenomže ve správném úhlu i vzdálenosti od zbraně... A viděl i další drobnosti. Koutkem oka navíc postřehl, že Travušič toho chlapíka taky tiše – a vysoce – hodnotí.

„Vítejte a omluvte prosím nezbytně nutnou stručnost,“ ozvalo se takřka okamžitě ze stinného kouta stolu a „hrbáč“ se na ta slova okamžitě zvedl. Tak bylo konečně vidět, že neohne pravé koleno a líci má těsně u úsměvu zbrzděnou učiněným vějířem strašlivých jizev.

Prasklá lícnice kyrysnické přílby! Vojdar poznal slavné zranění a přestože „hrbatého“ kulhavce s šerednou jizvou viděl na vlastní oči poprvé v životě, okamžitě věděl, koho má před sebou. Kdysi osobního královského kyrysníka Kavlata Rogvice, později pak zachránce a ochránce Jeho Veličenstva, krále Waldena.

Polilo ho horko i zima.

„Zdravím vás, pánové, upřímně vás zdravím,“ kráčel k nim pověstný špeh a vyzvědač nesouměrným, ale pevným krokem.

„Kdysi jsem se jmenoval Kavlat Rogvic a stejně jako vy mám tu nesmírnou čest, sloužit našemu králi!“

Podával překvapivě pohyblivou a i silnou pravici. Teprve při stisku oba přátelé poznali, že z dlaně ruky mu ve vycpané rukavici zbývá pouze palec a ukazovák. To, spolu s upřímně přiznaným jménem, zapůsobilo i na protřelého Milijana.

„Nepochybuji, že chcete vědět, proč jste tu a co po vás budu chtít,“ usmíval se zkřiveným koutkem. „Nu, nepochybuje, že se to dozvíte,“ prohlásil vzápětí vyhlášený důstojník alمندorské tajné služby a oba rozechvělé muže mimoděk napadlo, kdo to asi může sedět za tím skrytým stolem, když tenhle tajný pohlavár vystupuje tak otevřeně a oni ani nejsou odzbrojení.

„Především vás ujišťuji, že naprosto dokonale znám celou vaši situaci, včetně momentálního postavení mimo službu,“ pronesl agent pevným, dokonale bezbarvým hlasem. „Ubezpečuji vás ovšem, že jmenovitě to je teď dokonale nedůležité.“ Máchl jim zdravou rukou před očima, jako by zaháněl mouchu. „Takže rovnou k věci.“ Odkrácel zpět ke stolu a začal vykládat.

„Ve jménu vyřízení naší záležitosti jsem se rozhodl, vzít vás do dočasné přísežné služby a spravít vás o následujícím!“

Opřel se zas o hranu stolní desky a vrátil tak svému tělu iluzi sošnosti a pohlednosti.

„Před deseti lety, když vláda Orlich rebelů nad tímto městem všestranně kulminovala, se mým tehdejší předchůdcům a kolegům podařil vpravdě mistrovský kus jejich řemesla.“ Podal si ze stínu dlouhé ukazovátka.

„Vy v Plaveně byste řekli ‚husarský kousek‘,“ mrkl na Travušiče a ukázal tenkým bambusem. „Do svých služeb získali jistého muže, kterému tu budeme říkat Keledořan. Ten se tehdy zavázal provést jistou věc ku škodě Poutníkům a ku prospěchu nám. Jmenovitě...“ Natáhl ruku a v osvětleném kusu podlahy načrtl v písku malý kroužek.

„V Albireu vytvořil naprosto tajnou a dokonale fungující skupinu, s jejíž pomocí tu prodával silné drogy. Ty byly vyráběny v Erinu.“ Druhý kroužek na podlaze.

„Sám měl na starosti dodávky tohoto zboží...“ Čárka mezi oběma kolečky. „...a spojení s námi na Lendoru, což se dobře doplňovalo.“ Dlouhá čára, vyběhající z první, k velkému kruhu.

Přátelé poslouchali, ani nedutali.

„Dva roky šlo všechno přímo dokonale.“

Bambus zatančil v albirejském kroužku.

„Orlí poutníci tu měli rostoucí potíže s návykovými jedy.“

Konec hůlky přeskočil do velkého kruhu.

„A zisk z toho plnil královskou pokladnici!“

Hůlka vyskočila a volným koncem prudce dopadla do agentovi nastavené půldlaně.

„Pak se to zvirtlo.“

Nástroj ostře přesekl kulhavcovu vysokou botu.

„Bohužel taky dokonale!“

Udělal pár kroků sem tam.

„Keledořan, nevíme jak, padl Orlichem poutníkům do rukou a ti ho popravili, jak se patří.“

Uklidnil se.

„Tím myslím hnusně!“

Dodal.

„A protože albirejské rameno organizace znal pouze a jedině on, zavřela se nad celou věcí voda.“

Hodil si hůlku přes rameno a dokráčel o něco blíž.

„Dlouho jsme věřili, že Keledořanovi společníci taky skončili v mučírňách a na popravištích.“

Uchopil nástroj zas oběma rukama.



„Pak se ukázalo,“ protáhl ho ve zmrzačené dlani, „že je to jinak!“

Odhodil tyčku na zem.

„Právě a zrovna dnešního dne pronikla do naší kurýrní sítě šifrovaná depeše.“

Dal ruce za záda.

„Mimo jiné obsahovala sdělení o tom, že Keledořanova skupina nejenže tohoto našeho agenta tenkrát zradila, nýbrž i nadále existuje a funguje.“

Pozdvihl uvolněné ruce.

„Ušetřím vás podrobností, ale byla to ta nejdokonaleji podvržená polopravda, jakou jsem kdy viděl!“

Máchl pravicí a zdravou pěst si vztekle zařal v bok.

„Informace o zradě byla pravdivá a přidaná identita hlavního člena skupiny taky!“

Dokráčel k oknu a vztekle rozkopř svůj pískový nákr.

„Jenomže skupina už neexistuje!“

Přátelé po sobě jedním rázem střelili pohledem a jen vzdechli leknutím.

„Okuj!“ „Visatci!“ vyhrkli zároveň.

Pak se rázem obrátili na Rogvice: „To vy jste ho dal zabít!“ překřikli se ještě jednou.

„Správně, pánové! Správně,“ zašklebil se agent.

„Vidím, že jsem si vás dobře vybral! Takže, k vašemu úkolu, který vám ve jménu krále tímto ukládám!“ Vrátil se k nim.

„Po Albireu nám pobíhá člověk, který dokonale znal a excelentně vyhledil zrádnou organizaci, která zůstávala a do konce zůstala utajena i před našim velením!“

Popošel zas k nim.

„Aby toho nebylo málo, tak ten někdo perfektně zná naši šifrovací metodu, způsoby předávání tajných zpráv a systém velení!“

Zastavil se před nimi.

„Chci toho člověka! Chci vědět, kdo a co je zač, kde získal své vědomosti i dovednosti a proč vraždil! A vy mi to zjistíte, pánové!“

Vrazil jim oběma do rukou po balíček pečlivě zapečetěných listin. Pečetě znali. Označovaly rozkazy, které se plní a jejichž nesplnění se trestá. Na místě.

„Toto jsou všechny informace o Keledořanovi a jeho obchodech i společnicích, co smíte, můžete a budete mít,“ prohlásil s chladnou věcností. „Je tam i způsob spojení se mnou!“

Ukázal na žebráka. „Ten vám řekne všechno, co ví!“

Odsekával slova klidně, ale nesmlouvavě a rozkazovačně. Pak ještě ukázal na balíčky.

„Rozpečetít a pak držet jedině v chladné temné místnosti – jako třeba vašem zadním sklepě,“ prohodil k Plaveňanovi. „Čist výhradně pod loučemi z pralesního rákosu, jinak všechny ty listiny na místě zčernají a okamžitě shnijí!“ upozornil ještě.

„Na úspěšné dokončení akce máte měsíc času – do jmenování nového královského sudího. Vše je samozřejmě naprosto důvěrné,“ dodal.

„Pak buď vaše nové ustanovení do starých úřadů, nebo...“ Znetvořená ruka provedla ten nejvýmluvnější posunek na světě.

„Odvést!“ pronesl už jaksi nezúčastněně.

Rákosových oharků už ležela na sklepní podlaze vrstva málem píd'ová. V očích obou přátel to štípalo jejich kyselým kouřem a uplynulý čas jim ve vynechaných jídlech a potlačeném spánku splynul tak, že by si hladce ztotožnili minutu s aldenem.

„Tak znova...“ zaskuhral učelec hlasem zhrublým únavou.

Vojdar spustil, jak když ve spánku mašíruje: „Keledořan byl opravdu Keledořan a asi šalvíř, pokud tedy služba ví!“

Odložil první list na volný roh stolu.

„Byl velice chytrý a tajnůstkářský, nedozvěděli se o něm prakticky nic. Akci s erinskými drogami vymyslel a taky provedl úplně sám, stačilo mu něco peněz do úplného začátku. Pak už jen vydělával,“ vzdychl mladík zívavě. „Jeho oblíbeným převlekem byl rozevlátý šat Siaronova kněze. Leccos v něm pronesl – a nikde nebudil pozornost ani podezření,“ zamručel. O roh stolu zašustil druhý list.

„O jeho zrazení se ví jen to, že časově jaksi následovalo po jeho krátkodobém zmizení.“ Upil přeslazeného vína. „Je předpoklad, že si na vlastní pěst odskočil na Lendor, snad i přímo do Keledoru. Albirejská skupina zpanikařila a něco se pokazilo, neví se co. Orlí záznamy chybí.“ Třetí list.

„Když se vrátil, poutníci ho, podle dochovaných záznamů, čekali. Věřili, že jim rozkryje celou skupinu, ze které znali jen zrádce, a tak ho chvíli nechali po městě volně běhat.“

„Můžeme se tedy domnívat, že zrádcem nebyl žebrák Rakýr,“ broukl skoro dřímavě Milijan.

„Protože ten, jako vnitroměstský kurýr, znal nejspíš všechny,“ přikývl Vojdar a pokračoval:

„Keledořan je ale převezl a ve městě se jim ztratil. Uzavřeli tedy oblast a dokázali tak zabránit jeho úniku, ne však jeho celkem volnému pohybu městem.“

„Tři největší tajné zátahy ve známých dějinách města,“ Uchechtl se oživlý učenec. Voják kývl.

„Když ho dostali...“ zrozpačitěl s dalším listem v ruce. I Travušič se přestal smát.

Jejich nedávná rozmluva s albirejským mistrem popravčím Bravinem Cepenem jim oběma dala co proto. Vychrtlý stařec, který sloužil městu nepřetržitě už přes čtyřicet let, byl vyčouhlý albín s úděsně svráštělým obličejem, ale jinak neuvěřitelně přátelský, upřímný a bezprostřední člověk, který si právem zakládal na nemalé míře svých vědomostí, vzdělanosti všech svých synů a řemeslnému nadhledu celé Cepenovic rodiny vůbec. I o největších hrůzách a odpornostech dokázal mluvit bez zášti i náklonnosti a vůbec nebyl ohavným zvrhlíkem, jak se všeobecně soudilo o něm i o celém jeho stavu. Úloha obou tajných pátračů tím ovšem paradoxně byla ještě těžší. Když museli poslouchat jeho tichý, vyrovnaný hlas, který věcnými a nezúčastněnými slovy popisoval vše, co mu bylo nařízeno s Keledořanem provést, obcházel je mrákoty. Přesto si z kamenného domku u samých hradeb odnesli cenné informace a chtě nechtě i pocit, který nemohli pojmenovat jinak než „dobrý dojem z rodiny Cepenových“, což je děsilo nejvíc.

S naprostou určitostí si ověřili, že u výslechu i na popravišti vyrazil Keledořan pouze a jedině své, údajně pravé, jméno: „Grygan Rewinski“.

„Byl rozlámán kolem, naražen na kůl a ještě zaživa pak vystaven na mrchovišti za městem,“ odříkal rychle sám učenec a mávl jen hákem, ať voják pokračuje.

„Mě jen zaujalo,“ poklepal Burdýř na stranou odložený lístek s vlastní poznámkou. „Jak si Bravin vzpomněl, že tam tenkrát v noci náhodou zahlédl nějakou tu malou postavíčku.“

„Vím,“ zabručel Milijan. „Hobit, skřítek, liliput nebo možná dítě. Jenomže s tím nic nepořídíme!“

„Hm,“ uznal pátrač a četl dál.

„Pak už jen ty fešácké kousky zbytku skupiny.“

Vzal poslední list.

„Nepoznaní Vobrýr, Hnětel a Okuj se šikovně uklidili stranou a postupně se spojili s Almendořany, kterým časem tajně prodali všechno, co věděli, a i víc.“ Ušklíbl se hořce.

„Tak se při králově návratu k moci buď udrželi, nebo i vyšvihli.“

„Zvláště Okuj, ‚klenot z náhrdelníku‘, který Keledořanově skupině zajišťoval právní krytí, na což jsem tenkrát při výčtu zapomněl,“ doplnil ještě Travušič.

„Nu, a zbývají nám Rakýr a Luky,“ shrnul Burdýř.

„Kteří to vymysleli nejlíp,“ dodal mudrc.

„Jo,“ souhlasil Vojdar ostře.

„Lukys prostě vzal nohy na ramena, pak si za fůru peněz koupil věrohodnou báchorku o tom, jak celou dobu sloužil staré vlasti, a nakonec se vrátil, jako pravý-falešný hrdina královského tažení, křivák jeden!“ rozčílil se doopravdy.

„Nu, a Rakýř, é, Rakýř si prostě a jednoduše žil dál až do smrti,“ zarecitoval Milijan finále i s přebreptem. Touhle informací vyčerpali, co věděli, a dál se už přes dva aldeny nedostali.

Ani Bakvar o smrti svého předchůdce nic nevěděl, a tak ani nepověděl, a to měl z Roglice opravdový strach.

„Jo!“ odsekl voják, vyskočil a přepochodoval po kamenné podlaze až ke studené stěně a zpět.

„Do smrti, na kterou je všechny někdo poslal tím, že je pomordoval jako králíky!“

Bacil vztekle do stolu.

„Tisíc láter!“ zuřil bezmocí. „Co je to zač?!“ rozkřikl se. „Co je to z člověka, když umí vraždit, stopovat, padělat a ještě obelstít královské agenty tak, že toho posledního zabijí vlastně za něj?!“ běsnil. „A proč to vůbec dělá?!“ vykřičel ještě poslední z jejich věčných otázek posledních dní i nocí. Pak vysíleně padl zpátky na sesli.

„Počkej...“ ozval se astrolog.

„Jaks přišel na to, že umí stopovat?“

Vojdar Burdýř sebou škulbl, jako by dostal žihadlo.

„Ale to je jen taková hloupost,“ odbýval to mávnutím ruky.

„Vojdare Burdýři,“ pronesl plavenský učelec s takovým důrazem, že mu to z hlasu zaplašilo únavu. „Shodli jsme se a ten váš tajný hrdina nám to i potvrdil, že to musí být dílo jednoho jediného člověka, protože jinak by zaručeně došlo k prozrazení.“ Zvolna vstal. „Ten zdejší žebrák nám zas potvrdil, že to tu musí dokonale znát a my si už domysleli, že je to někdo, kdo má výcvik a dokonalé krytí přímo tady ve městě, ale ať mne všichni bozi zatratí, jestli vím, proč by ten někdo měl být stopař!“ Postavil se proti příteli a pohlédl mu zpřímá do očí. „Nejde o hloupost, ale o život! Jaký stopař a proč?!“ neudržel se už a vykřikl.

Voják rezignovaně vzdychl a rozhodil ruce.

„No tak dobře,“ protáhl odevzdaně, „tak poslouchej: Ty víš, že jsem býval jízdním zvědem a jako každý taky víš, že my, jízdní zvědové, jezdíme na průzkumy a na výzvědy,“ vykládal a očividně tím dával oddychnout uondanému mozku.

„To znamená, že se mimo mnohé jiné umíme skrývat, plížit a zakrývat svoje stopy.“ Ťukl do stolu. „Ne stopy nenechávat, Milijane Travušiči,“ oplatil mu. „To nejde, stopy nenechat,“ zdůraznil. „Když někde jsi, stopu tam necháš. Vždycky. Jakoukoli a třeba jen jednou. Ale necháš. To je takový zákon přírody.“ Přeladil hlas, jako by vykládal popletenému capartovi. „Skrývat stopy, měnit je a mást. To je to umění.“ Obtáhl špičkou ukazováku neviditelný oblouk před svým čelem.

„A aby to bylo ještě zajímavější,“ pokračoval bez zastavení, „tak je tu jedna věc, která se o nás, jízdních zvědech, moc neví!“ Usmál se tajemně jak bájný hrad Karapat. „Víš, my totiž taky hlídáme, stopujeme a pronásledujeme cizí zvědy, vyzvědače a průzkumníky!“ Zasmál se málem nahlas. „A to vede k tomu, že my, váleční zvědové a nám podobní, v jednom kuse vymýšlíme a zkusíme všemožné figle, kousky a triky, jak ty či ony stopy zamaskovat a naopak zas jejich maskování odhalit.“ Sepjal konečky prstů.

„Jsou jich spousty, těch triků. Maskovacích i odhalovacích. Veletucty, kopy, fůry a pořád a furt vznikají nové. Do polí, do lesů, do sněhu... Kam si vzpomeneš.“

„No dobrá,“ souhlasil Travušič. „Ale co s tím stopařstvím toho, co hledáme?“

Mladík s hlavou nepořádně obrostlou kaštanovým chmýřím pleskl dlaní na hromádku listin.

„Záznamy z vyšetřování jsme četli stokrát a tisíckrát,“ připomněl čistou pravdu. „Stopaři ostatních pátračů i ti moji elfí bratři tvrdili a tvrdí, že stopy tam nebyly a nejsou,“ rozváděl plyně dál.

„A protože ty sám tvrdíš – a jiní magičtí mistři s tebou souhlasí,“ ukázal na jinou hromádku listin, „že magický ani démonický vrah to není, musím si myslet, že ten někdo je stopařský nadčlověk.“

„Proč?“

„Vždyť ti to povídám,“ vzdychl Vojdar znaveně.

„Jestli je to nečarující člověk, což říkáš ty, musí to být obyčejný člověk – a ten nechává stopy!“

„Jistě,“ souhlasil učenec. „Ale sám tu teď říkáš, že jestli umí stopovat, umí ty stopy i maskovat,“ připomněl.

„Jo!“ vyskočil zas rozvzteklý Burdýř. „Jenomže ti tu taky říkám, že těch figlů je nepočítaně!“ Vyrazil sem tam přes místnost málem poklusem. „Poctivě, to je to, co jsem chtěl říct, že se mi nezdá, už tenkrát v zahradě, když tam vlezl Bijek!“ Vzpomněl si ještě. „Ten někdo by musel znát způsoby a metody všech pátračských stopařů, co jich ve městě je,“ uklidnil se konečně a zašel zpátky ke stoličce u stolu. „Navíc by ještě musel předem vědět, kdo z nich který případ dostane,“ hlesl, už trochu zoufale.

Milijan vypadal zamyšleně.

„Ty, Vojdare,“ prohodil po chvíli. „Nezaznamenávají se ty stopařské figle někde? Myslím, kdo z pátračů jaké zná nebo alespoň, které rád používá?“

Burdýř se zarazil. „Nó...“ protáhl, „pokud vím, tak... vlastně ano... tedy, chci říct, každý, kdo se stává pátračským stopařem, uvádí, jaký stopovací terén nejlépe zná a jaké maskování stop nejlépe ovládá, a tudíž i odhaluje,“ vysoukal ze sebe. „Ale to se píše jen pro archiv a tam smí jen lidé od soudu,“ dodal honem.

„A jak se ty případy přidělují?“ vykročil učenec taky zpět ke svému místu.

„Podle městských částí a uvnitř těch obvykle nahodile,“ zanaříkal vysílený muž.

„A jinak?“ usadil se druhý.

„Jinak skupina vybraných sudích určuje a posílá pátrače zvláště osvědčené, ale to jen v závažných případech...“

„Jako jsou ty naše?“ vpadl Travušič. Voják se zarazil.

„Ano...“ Pohlédl na přítele.

„A jak je posílají?“

„Nooo... Tajným hlasováním vyberou pátrače, pak vzkaz s jeho jménem doručí vrchní soudní kanceláři a ta pátračům vzkáže, je-jenomže...“ Almendořanovi škulbl obličejem křečovitý úsměv zmařené naděje. „Jenomže právě tohle měl na starosti zrovna Okuj!“ Chtěl zas sklonit hlavu, ale vtom sebou trhl. Přítel ho oslovil hlasem, který ho vyděsil.

„Vojdare. Vojdare – ty, ty jako... jako zelenáč, jsi taky dostal takové vzkázání, abys šel vyšetřovat tenhle závažný případ?“

„Jistě,“ kývl

„A vyřizoval tyhle vzkazy Okuj sám osobně?“

Ohromený mladík ze samého překvapení rázem div nevyprskl smíchy: „Jasně, že ne! Ty mu vyřizoval...!“

Ticho.

Na mihotavě prosvícený sklep se doslova zřítilo snad tisíci centnéřové ticho. Takové ticho, že v něm až zazněl i tichoučký šelest pátračových víček, když se mu oči třeštily z důlků v šokujícím ohromením.

„Ne!“

Slunce pronikalo vysokánskými okny archivu a v šikmých záplavách svých zářivých paprsků si pohrávalo mezi nespočtým regály, šteláři a knihovnami nekonečné bibliotéky.

Té bibliotéky, jejíž rozlehlý sál byl vším tím knihovnickým nábytkem proměněn v učiněné bludiště uzounkých, nekonečných a ve vši své pravidelnosti spletitých uliček.

Bibliotéky archívu, kde, když na to přišlo, šlo najít všechno. Úplně všechno. Cokoli.  
O komkoli.  
O čemkoli.  
O všem.  
Bibliotéky, kterou spolu s městem a lidmi tak důvěrně znal.  
Zvolna a tiše kráčel těmi místy.  
Přišel čas, věděl to. Co mohl, učinil, a tyto prostory mu svým nepostřehnutelným šelestem, kterému se naučil dokonale rozumět, prozrazovaly, že víc už nepořídí. Že je čas jít.  
Nepatrné záchvěvy a nespočetným opakováním vymizelá echa zvuků mluvila jasně.  
Vojáci na nádvoří... Vojáci na chodbách... Vojáci i v okolních ulicích... A tady uvnitř, zabijáci.  
S hlubokým povzdechem se zastavil a širokánsky usmál. Stál v křižovatce chodbiček.  
Dlaněmi sáhl pod mohutně zabraný fald svého kabátce, obtáčející celý pas, nahmátl správný uzel a rozvázal ho. Látka povolila a roztáhla se mu až po kotníky. Pak ještě uvolnil rukávy.  
Z kabátce byla přepásaná kutna.  
Zdvihl ruce, zakejkloval s povislým baretem a proměnil ho v rozměrnou kapucu, kterou si zakryl hlavu až po tvář.  
S trochou zaváhání vytáhl z pravého záhadří černou škrabošku a navlékl si ji.  
Nebyla sice noc, ale patřila k JEHO oblečení.  
Pak už jen z levého záhadří vytáhl bič.  
„Igneci!“  
Ohlédl se. Ne že by to potřeboval, ale chtěl ho vidět.  
Nezklamal se. Vojdar Burdýř měl ve tváři otázku, ne falešný triumf. A stál i ve správné vzdálenosti, připraven a ve střehu.  
Zpolehoučka se k němu otočil a s úsměvem zvolna zakroutil hlavou.  
Dlaně přitom vsunul za záda.  
„Igraj,“ pronesl zvolna a zřetelně.  
„Igraj Rewinski,“ nadýchl se, jako by shodil z hrudi mlýnský kámen.  
„Mstil ses za otce,“ kývl Almendořan.  
„Strýce. Ale to je jedno. Po otcově smrti mi na celém světě stejně zůstal jenom on,“ přešlápl.  
„Asi bys rád věděl, jak a proč. Hm. Co ti prozradil ten váš pochroumaný ‚hrdina z Šaškovic‘?“  
„Že-že tvůj strýc byl šalvír, že tu pro ně prodával drogy...“  
Pravý-falešný písař se zachechtal: „To otec byl šalvír! To on mě učil stopovat a ovládat bič!“  
Vytáhlý hubeňour okázale ukázal koženou zbraň ve zdvižené ruce.  
Blesk! A dřív než vrah bič, zvedl pátrač meč.  
„Igu, ne, prosím tě,“ vyhrkl bývalý voják, který přese všechno neuměl potlačit k nešťastníkovi alespoň soucit.  
Ten ale klidně pokračoval: „Hodně mne naučil taky právě strýček, který pracoval pro pobratimstvo keledorských špehů, Medúzu,“ smál se už nahlas. „Zkoumal, jak asi je almindorská tajná služba zranitelná a ještě propátrával město vzbouřenců,“ chechtal se už naplno.  
Pak zmlkl.  
„Když otce, posledního z rodiny, zabili pašeráci, hned mě sem přivezl a ukryl. Báł se, že byl odhalen a otcova smrt byla klamný útok. Věřil, že u rebelů dobře přečkáme nebezpečnou dobu! Proto tenkrát na čas zmizel! Jel pro mne!“ Do hlasu se mu poprvé vloudila emoce. Žal.  
„Ale ten všivý bídák Okuj ho prodal!!!“ zařval. „A sám si ani nezašpinil ruce!“  
„Proč ti ostatní?“ vyhrkl Vojdar, aby ho uklidnil. „Proč jsi zabil je?“

„Strýc sám nevěděl přesně, kdo ho zradil, ale jist si byl tím, že k jeho odhalení museli dát své informace o něm úplně všichni! Skrz toho žebráka,“ cedil zabiják skrz zuby ublíženě. Pak se opravdu uklidnil.

„A prozradil mi jména – dřív, než mne poprosil o doražení,“ protáhl vychytrale, ale s bolestí. „A už i dřív mne toho s tátou naučili opravdu dost! Zbytek dodala albirejská ulice,“ podotkl.

Vojdarovi se stáhl žaludek.

„Kolik ti bylo let?“

„Třináct.“

Vojákovi se sevřel se mu krk.

„Kolik ti, u bohů, je?“

Malíkem volné ruky si Keledořan přejel líc, až si setřel líčidlo a strhl nejednu vrásku.

„Dělám se starším.“

„Jak ses stal písářem?“

„Číst a psát jsem uměl a ulice mě naučila, jak se v tom správném věku a chvíli vetřít těm správným měšťkám, které mne pak zase ‚doporučí‘ svým manželům.“ Zas se zasmál. „Pak už stačilo proplovat úřady, studovat záznamy o těch bastardech i o všem ostatním a podbízet se Okujovi, ve kterém jsem nakonec odhalil pravého zrádce. To on vytahal z Rakýra rozumy o ostatních a z nich pak části strýcova tajemství! Nakonec si mne ten bídák do kanceláře opravdu vybral – a já začal.“

„Proč ta šaráda?“

Další smích.

„Takhle, ve strýcově podobě, jsem se jim vždycky ‚zjevil‘, vystrašil je a oni zemřeli s tím, že je zabijí ten, co ho poslali na smrt,“ uchechtl se ještě nevesele.

„Nikoho jsem neodpravil nespravedlivě,“ dodal ještě.

„Proč vždycky dva měsíce?“

„Více méně náhoda. Plánování přípravy, ...“

„A Okuj?! Proč ta změna?“

Chvilé ticha.

„Když mi došlo, že sis ty paznehty správně spojil, věděl jsem, že tě mám za krkem a že mne každou chvíli vyhmátneš. Byla to otázka času a ten pracoval pro tebe.“ Ušklíbl se. „A tak jsem použil prostší trik a krutější trest,“ rozesmál se zas.

„Vydal jsem ho jeho vlastním lidem s tím, že jsem přidal i důkazy o tom, že zradil a že zas prodává drogy, což byla pravda. Erinské podsvětí síť oživilo, strýc tam nechal instrukce.“

„Nůž je mírnější než bič?“

Rozeřval se smíchy: „Kdo ti řek, že je Okuj doopravdy mrtvej? Viděls jeho mrtvolu? Já ne!“

Vtom vskočila do vzdáleného konce jedné z mnoha uliček zkřivená postava.

„Zadržte ho! Umlčte ho!“ zařval kulhavý agent a věci se strhly všechny najednou..

**PRÁSK!**

V okamžiku, kdy zpoza každičkého šteláře i knihovny široko daleko vyskočili nejmíň dva maskovaní ozbrojenci nebo muži kvapem čarující, švihl Keledořan oběma rukama, o zem třesky objemné baňky a sál se jedním rázem zahalil do neproniknutelného, omamného čoudu. Burdýř vrazil pusou do ohbí lokte, kde skrýval houbičku nasáklou kořeněným octem. Blahořečil přitom Travušičovi za tu štiplavou protilátku i za mok, který mu nakapal do očí. Substance bulvy pokryla dokonale průhlednou a dokonale neproniknutelnou mázdrou, která dokonce jaksi umožňovala všechn ten kouř prokouknout. Na rozdíl od všech ostatních viděl. A bylo nač se dívat.

Rewinski práskl bičem NAHORU, a protože tenhle hevrenský copan měl na délku dobrých sedm sáhů, ovinul práskačkou jedno rameno lustru. Vyšplhal pak na něj jako blesk.

Ti z oslepených a už i omámených bijců, kteří stáli nejbliž a vrhli se po něm, udělali na uprázdňeném místě „valnou hromadu“. Ukvapeně a nepřesně sesílaná kouzla nadělala zase

učiněnou spoušť široko daleko. Blesky okolní regály podpálily, výbuchy je zas srazily do vedlejších uliček a archivem se rozeběhla zkáza ohnivého domina.

Vojdar měl při vši smůle štěstí, že stál tak blízko.

Vrhнул se na zem, což ho, spolu s „valnou hromadou“, ochránilo před explozemi a pohroma padajících štelářů běžela směrem od něj.

Dokonce si ještě stačil všimnout, že keledorský mstitel na lustru vytrhl ze své kutny druhý, keledorský bič, který vydával za provaz na přepásání, rozmachem v bok se jím pod rovným stropem chytil druhého lustru, zhoupł se až k oknům, která padající domino právě vyraželo, a prosmýkl se jimi kamsi nahoru, snad na střechu. A tam vojáci nebyli. To Burdýř věděl.

Venku na ulici sice čekali, luky ani kuše ale neměli a hlavně se neuměli přehupovat nad ulicemi z domu na dům.

A albirejská architektura neměla stavbu, kde by se někde nahoře nebylo čeho chytit.

Burdýř se musel usmát.

Popraviště nešťastnému mstiteli opravdu nepřál.

Lízl si octa, zesládl. Plyn tedy opravu jen uspával.

Rozhlédl se po ostatních a viděl, že ti, co neomdleli, usilovně vyčarovávají něco, co by jim pomohlo dýchat, vidět a hlavně uhasit oheň. Poplach, shon, křik a zmatek byl snad všude.

Omámený byl i Rogvic, spasitel Jeho Veličenstva a agent, který našel svého přemožitele v keledorském nešťastníkovi.

Vojdar se znovu usmál, ještě jednou v duchu Travušičovi poděkoval, schoval houbu a dýchl si plynu.

Proč se trochu neprospat, když opodál zařezával i nejpověstnější z živých hrdinů Východního království?